

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci stěžovatele **N. S.,** zastoupeného JUDr. Mario Hanákem, advokátem v Ostravě – Moravská Ostrava a Přívoz, Českobratrská 18 za účasti **Ministerstva vnitra** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2003, č. j. 24Az 863/2003 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2003 č. j. 24Az 863/2003 - 14 byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 8. 2002 č. j. OAM-3768/VL-20-04-2003, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se azyl neuděluje podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 citovaného zákona a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že žádost stěžovatele posoudilo na pozadí informací, které shromáždilo v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kosovu. Ministerstvo vycházelo ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv ve Svazové republice Jugoslávie za roky 2000 – 2001 a z aktuálních informací ohledně situace v Jugoslávii v letech 2000 - 2002 obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Po provedeném správním řízení dospělo ministerstvo k závěru, že stěžovatel nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a neshledalo, že by skutečnosti uváděné v žádosti o udělení azylu bylo možno posoudit jako důvod ve smyslu písm. b) citovaného

ustanovení. Jak sám stěžovatel uvedl, v Kosovu podnikal, zadlužil se a měl potíže s věřitelem, který mu vyhrožoval. Toto je podle názoru ministerstva soukromý problém stěžovatele. Pohnutky jako je snaha stěžovatele o legalizaci pobytu s cílem žít zde a založit si rodinu nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu. Stěžovatel také nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Ministerstvo neudělilo stěžovateli ani humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, a to po posouzení jeho osobní situace a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti. Na základě informací, z nichž vycházelo ministerstvo při posuzování otázky udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, konstatovalo, že stěžovateli nehrozí možnost mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Jeho život není ohrožen ani v důsledku válečného konfliktu a nejedná se o stát, který by žádal o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon země původu stanoví trest smrti. Uložení povinnosti ukončit pobyt na území České republiky není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a rovněž se nejedná o nezletilou osobu bez doprovodu.

Krajský soud v Ostravě po přezkoumání rozhodnutí ministerstva shledal žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí nedůvodnou, neboť napadeným rozhodnutím nebyl porušen zákon, protože stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Záměr žalobce oženit se s přítelkyní a legalizovat pobyt v České republice je zcela odlišný od důvodů pro udělení azylu podle citovaného ustanovení. Další výroky napadeného rozhodnutí ministerstva označil krajský soud v daných souvislostech za nadbytečné.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, protože má za to, že krajský soud při svém rozhodování vycházel ze skutkové podstaty, která nemá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Soud zejména nevěnoval dostatečnou pozornost otázce, zda stěžovateli na území Kosova nehrozí pronásledování s ohledem na jeho národnost a s tím související neúčast při dřívějších válečných událostech na území Kosova. Spisový materiál podle stěžovatele neposkytuje dostatečnou oporu k závěru, že jeho obavy z pronásledování jsou pouze soukromého charakteru, když i oficiální zprávy a rozbory bezpečnostní situace v Kosovu pocházejí v převážné míře z roku 2000, a proto nemusí odpovídat aktuální situaci v zemi. Krajský soud, stejně jako správní orgán, si nevyžádal aktuální hodnotící zprávy o situaci v Kosovu a náležitě tak nezjistil skutkový stav a podmínky k udělení azylu. Tím byly způsobeny vady odůvodňující podání kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Následně podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, aniž by tento svůj návrh jakkoliv odůvodnil.

Ministerstvo ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že napadený rozsudek byl vydán v souladu s právními předpisy. Stěžovatel v kasační stížnosti jen opakuje svá tvrzení, že v zemi původu byl pronásledován pro svoji národnost a ne jako soukromá osoba, přičemž tato tvrzení byla jak soudem, tak i správním orgánem zcela jednoznačně vyvrácena a odmítnuta, neboť z okolností vyplynulo, že stěžovatel měl problémy jen v souvislosti se svým podnikáním, resp. poté co neplatil dluhy.

O návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu, má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel podal dne 8. 8. 2002 žádost o udělení azylu, kterou odůvodnil tím, že kvůli špatnému podnikání se doma v Kosovu hodně zadlužil, pořád mu vyhrožovali, že ho zabijí a tak si dal jako hlavní cíl Českou republiku, kde má přítelkyni V., s níž se chce oženit, normálně žít a pracovat s tím, že to jsou všechny jeho důvody. Do protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uvedl, že v posledních 10-ti letech se střídavě zdržoval v České republice a Jugoslávii. Na otázku, jak dlouho byl v Kosovu a jak dlouhý byl jeho poslední pobyt sdělil, že hodně cestoval, jezdil i do Turecka a v Kosovu byl asi jeden až dva měsíce. Svou vlast naposledy opustil 27. 7. 2002 z osobních důvodů, protože měl obavy z výhrůžek. Věřitelé mu vyhrožovali, že ho zabijí, pokud jim nevrátí peníze. Stěžovatel nemůže peníze vrátit, protože se mu podnikání nedařilo. Dalším důvodem jeho žádosti je skutečnost, že má v České republice přítelkyni, s níž se zná již devět let a chce se s ní oženit. Českou republiku často navštěvuje od roku 1984. O udělení azylu žádal již bezúspěšně v roce 1999. Žádné osobní doklady nemá, protože je nechal v Maďarsku, odkud přijel nelegálně v kamionu.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že krajský soud zejména nevěnoval dostatečnou pozornost otázce, zda stěžovateli na území Kosova nehrozí pronásledování s ohledem na jeho národnost a s tím související neúčast při dřívějších válečných událostech na území Kosova, přezkoumával krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, v nichž za nejdůležitější označil stěžovatel svůj záměr oženit se s přítelkyní, s níž žije devět let a dále že „má svoje proplacení svým kolegům u nich a že v Kosovu nebyl v době války.“ Takto obecně formulovaným žalobním bodem, pokud se jedná o souvislosti s válečným konfliktem v Kosovu, se krajský soud pro jeho neurčitost a nekonkrétnost nemohl zabývat.

Stejně tak není důvodná námitka, že spisový materiál neposkytuje dostatečnou oporu k závěru, že obavy stěžovatele z pronásledování jsou pouze soukromého charakteru a že zprávy a rozbory bezpečnostní situace v Kosovu, z nichž ministerstvo a krajský soud vycházely, pocházejí v převážné míře z roku 2000 a nemusí odpovídat aktuální situaci v zemi. Stěžovatel jednak uvedl, že v minulých letech hodně cestoval, často navštěvoval Českou republiku, kde má již devět let přítelkyni a v Kosovu se příliš nezdržoval, a jednak ministerstvo mělo k dispozici podklady o situaci v Kosovu i v letech 2001 a 2002, jak je uvedeno v odůvodnění správního rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil,

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu